

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra extinsă)

17 aprilie 2024*

„Ajutoare de stat – Legislație fiscală suedeză – Taxă pe riscul sistemic al instituțiilor de credit –
Decizie de a nu ridica obiecții – Caracter selectiv – Obiectivul măsurii – Derogare de la
sistemul de referință”

În cauza T-112/22,

**Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen,
Näringsverksamhet**, cu sediul în Stockholm (Suedia),

Länsförsäkringar Bank AB, cu sediul în Stockholm,

reprezentate de P. Hansson, M. Eriksson, M. Persson și A. Andersson, avocați,

reclamante,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de F. Tomat și A. Steiblyté, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Regatul Suediei, reprezentat de C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, F.-L. Göransson, H. Shev,
H. Eklinder și R. Shahsavan Eriksson, în calitate de agenți,

intervenient,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă),

compus din domnul S. Pappasavvas, președinte, domnii R. da Silva Passos, M. Jaeger și S. Gervasoni
și doamna N. Póltorak (raportoare), judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 9 noiembrie 2023,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamantele, Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet și Länsförsäkringar Bank AB, solicită anularea Deciziei COM(2021) 8637 final a Comisiei Europene din 24 noiembrie 2021 privind măsura de stat SA.56348 (2021/N) – Suedia: taxa suedeză asupra instituțiilor de credit (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul litigiului

- 2 Prima reclamantă, Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet, este o asociație suedeză de bancheri, care îi reprezintă pe cei 31 de membri ai săi în cauze de interes comun, atât la nivel național, cât și la nivel internațional. Membrii săi sunt bănci și instituții financiare stabilite în Suedia.
- 3 A doua reclamantă, Länsförsäkringar Bank, este membră a acestei asociații de bancheri.
- 4 La 3 septembrie 2021, Regatul Suediei a notificat Comisiei, conform articolului 108 alineatul (3) TFUE, un proiect de lege privind o taxă pe risc datorată de instituțiile de credit, precum și proiecte de modificare a Legii privind creditul fiscal străin (denumite în continuare, împreună, „proiectul de lege”). Regatul Suediei considera totuși că taxa instituită (denumită în continuare „taxa”) nu îndeplinește criteriile de selectivitate prevăzute la articolul 107 alineatul (1) TFUE și că aceasta nu constituie, așadar, un ajutor de stat. Proiectul de lege a fost adoptat, iar legea a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2022.
- 5 În temeiul punctului 2.1 secțiunea 1 din proiectul de lege, instituțiile de credit sunt obligate să achite taxa în beneficiul statului.
- 6 Conform punctului 2.1 secțiunea 4 din proiectul de lege, instituțiile de credit suedeze sunt supuse plății taxei atunci când suma datoriilor lor la începutul exercițiului fiscal depășește valoarea pragului prevăzut de proiectul de lege. În ceea ce privește instituțiile de credit străine, dispoziția respectivă prevede că acestea sunt impozitate atunci când, la începutul exercițiului fiscal, au datorii ce pot fi atribuite activităților comerciale desfășurate prin intermediul unei sucursale suedeze a căror sumă depășește valoarea pragului prevăzut de proiectul de lege. În motivele proiectului de lege referitoare la secțiunea menționată se face trimitere la dreptul suedez în scopul definirii instituțiilor de credit, și anume băncile suedeze și societățile suedeze care își desfășoară activitatea pe piața de credit, precum și băncile străine și societățile de credit străine. Rezultă că nouă instituții de credit sunt supuse plății taxei.
- 7 La punctul 2.1 secțiunea 5 din proiectul de lege, valoarea pragului este stabilită la 150 de miliarde de coroane suedeze (SEK) (aproximativ 13,3 miliarde de euro) pentru exercițiile fiscale care încep în 2022. Pentru exercițiile fiscale care încep în 2023 sau mai târziu, pragul este de 150 de miliarde SEK înmulțite cu o cifră reprezentând raportul dintre quantumul de bază al prețului în 2022 și quantumul de bază al prețului pentru anul în cursul căruia a început exercițiul fiscal în discuție, exprimat ca procent cu două zecimale rotunjit în jos, majorat cu două puncte procentuale.

- 8 Punctul 2.1 secțiunea 6 din proiectul de lege reglementează situația instituțiilor de credit care fac parte dintr-un grup de instituții de credit. Astfel, datoriile combinate ale instituțiilor de credit ale grupului la începutul exercițiului fiscal sunt luate în considerare în vederea aplicării punctului 2.1 secțiunea 4 din proiectul de lege. Cu toate acestea, în cazul unei instituții de credit străine care face parte dintr-un grup, numai datoriile care pot fi atribuite activităților comerciale ale instituției de credit care sunt desfășurate prin intermediul unei sucursale suedeze sunt luate în considerare la calcularea datoriilor combinate. Se prevede de asemenea că, pe lângă alocațiile și rezervele neimpuse, anumite datorii nu sunt luate în considerare la calcularea datoriilor combinate, și anume, pe de o parte, datoriile față de o instituție de credit suedeză care face parte din același grup și, pe de altă parte, datoriile față de o instituție de credit străină care face parte din același grup, în măsura în care creanțele corespunzătoare acestor datorii pot fi atribuite activităților comerciale ale instituției de credit străine care erau desfășurate prin intermediul unei sucursale suedeze.
- 9 Punctul 2.1 secțiunea 9 din proiectul de lege stabilește cota de impozitare la 0,05 % din suma datoriilor instituției de credit impozabile. La punctul 2.2 din proiectul de lege se prevede majorarea cotei la 0,06 % pentru exercițiul fiscal 2023.
- 10 La punctul 2.3 capitolul 5 secțiunea 1 din proiectul de lege se prevede că, în anumite condiții, o entitate supusă plății taxei și care are datorii față de o instituție de credit străină din cadrul aceluiași grup are dreptul la un credit pentru impozitul străin plătit de această instituție de credit străină.
- 11 La 30 septembrie 2021, Comisia a adresat o solicitare de informații Regatului Suediei, la care acesta a răspuns la 5 octombrie 2021.

Decizia atacată

- 12 Prin decizia atacată, Comisia a apreciat că taxa nu constituie un ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, pentru motivul că nu îndeplinește criteriul selectivității prevăzut de această dispoziție.
- 13 În această privință, în primul rând, în ceea ce privește identificarea regimului fiscal „normal”, Comisia a considerat că, întrucât era limitat la taxă, care urmărea o logică proprie, regimul menționat era independent de celelalte regimuri fiscale naționale ale căror elemente constitutive erau coerente cu obiectivul său, și anume acela de a consolida finanțele publice prin intermediul contribuțiilor marilor instituții de credit susceptibile să fie la originea unor costuri indirecte importante pentru societate, creând astfel posibilitatea de a suporta asemenea costuri indirecte rezultate din crize financiare viitoare. Comisia a concluzionat că regimul „normal” nu era conceput potrivit unor parametri vădit discriminatorii care să urmărească eludarea dreptului Uniunii privind ajutoarele de stat.
- 14 În al doilea rând, *primo*, Comisia a apreciat că instituțiile de credit vizate exclusiv de taxă, ale căror datorii erau o sursă de instabilitate în special în raport cu sistemul financiar și cu economia reală, se distingueau de celelalte instituții financiare, acestea ne reprezentând același grad de risc de a genera o asemenea instabilitate. Prin urmare, potrivit Comisiei, celelalte instituții financiare nu se aflau într-o situație de fapt și de drept comparabilă în raport cu obiectivul atribuit taxei.

- 15 *Secundo*, Comisia a considerat că pragul datoriilor stabilit prin taxă urmărea să reflecte dimensiunea instituțiilor de credit și, în consecință, riscul de a genera costuri indirecte semnificative. Astfel, instituțiile de credit ale căror datorii nu depășeau pragul prevăzut de taxă nu se aflau într-o situație de fapt și de drept comparabilă cu cea a instituțiilor ale căror datorii depășeau acest prag, în raport cu obiectivul atribuit taxei, și, prin urmare, scutirea lor de impozit nu constituia o derogare de la regimul „normal”.

Concluziile părților

- 16 Reclamantele solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate;
  - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 17 Comisia, susținută de Regatul Suediei, solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
  - obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 18 În susținerea acțiunii, reclamantele invocă un motiv unic, întemeiat pe încălcarea drepturilor lor procedurale.
- 19 Potrivit reclamantelor, în cadrul analizei sale privind taxa, Comisia ar fi trebuit să întâmpine dificultăți serioase. În consecință, aceasta ar fi trebuit să deschidă procedura formală de investigare și să le dea posibilitatea de a-și face cunoscut punctul de vedere și de a-și exercita astfel drepturile procedurale. În acest context, reclamantele contestă examinarea referitoare la caracterul selectiv al taxei efectuată de Comisie în decizia atacată.
- 20 Comisia, susținută de Regatul Suediei, contestă argumentația reclamantelor.

Observații introductive

- 21 Trebuie amintit că, în cadrul procedurii de control al ajutoarelor de stat, trebuie să se distingă, pe de o parte, faza preliminară de examinare a ajutoarelor instituită la articolul 108 alineatul (3) TFUE, al cărei obiect este numai acela de a permite Comisiei să își formeze o primă opinie cu privire la măsura notificată, și, pe de altă parte, procedura formală de investigare prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE.
- 22 Legalitatea unei decizii precum decizia atacată de a nu ridica obiecții, întemeiată pe articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 [TFUE] (JO 2015, L 248, p. 9), depinde de aspectul dacă aprecierea informațiilor și a elementelor de care dispunea Comisia în cadrul fazei preliminare de examinare a măsurii notificate ar fi trebuit în mod obiectiv să determine existența unor îndoieli privind calificarea drept ajutor a acestei măsuri în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE,

având în vedere că asemenea îndoieli trebuie să conducă la deschiderea unei proceduri formale de investigare la care pot participa părțile interesate prevăzute la articolul 1 litera (h) din acest regulament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 38).

- 23 În cazul în care un reclamant solicită anularea unei decizii de a nu ridica obiecții, el pune în discuție în esență faptul că decizia luată de Comisie cu privire la ajutorul în cauză a fost adoptată fără ca această instituție să deschidă procedura formală de investigare, încălcând astfel drepturile sale procedurale. Pentru ca cererea sa de anulare să fie admisă, reclamantul poate invoca orice motiv de natură să demonstreze că aprecierea informațiilor și a elementelor de care dispunea Comisia în cadrul fazei preliminare de examinare a măsurii notificate ar fi trebuit să determine existența unor îndoieli cu privire la calificarea acestei măsuri drept ajutor în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 24 Dovada existenței unor asemenea îndoieli, care trebuie căutată atât în împrejurările adoptării deciziei de a nu ridica obiecții, cât și în conținutul său, trebuie făcută de solicitantul anulării acestei decizii, pe baza unei serii de indicii concordante (Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 40, și Hotărârea din 19 septembrie 2018, HH Ferries și alții/Comisia, T-68/15, EU:T:2018:563, punctul 63). În această privință, nu este de competența Tribunalului să stabilească dacă există indicii probante ale lipsei de îndoieli cu privire la calificarea drept ajutor a măsurii în cauză. Dimpotrivă, Tribunalului îi revine sarcina de a verifica dacă reclamantul a făcut dovada existenței unor asemenea îndoieli, dacă este cazul, pe baza unei serii de indicii concordante (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 73).
- 25 În acest context, caracterul insuficient sau incomplet al examinării efectuate de Comisie în cursul procedurii de examinare preliminară constituie un indiciu al existenței unor dificultăți serioase în aprecierea măsurii în cauză, a căror prezență o obligă pe aceasta să deschidă procedura formală de investigare (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2021, Comisia/Tempus Energy și Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 26 În sfârșit, noțiunea de „dificultăți serioase” prezintă un caracter obiectiv. Rezultă că controlul de legalitate efectuat de Tribunal în privința existenței unor dificultăți serioase nu se poate limita la identificarea unei erori vădite de apreciere (a se vedea Hotărârea din 27 septembrie 2011, 3F/Comisia, T-30/03 RENV, EU:T:2011:534, punctul 55 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 10 iulie 2012, Smurfit Kappa Group/Comisia, T-304/08, EU:T:2012:351, punctul 80 și jurisprudența citată).
- 27 În lumina acestei jurisprudențe trebuie analizată argumentația reclamantelor prin care se urmărește stabilirea existenței unor îndoieli cu privire la calificarea drept ajutor a taxei în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, care ar fi trebuit să determine Comisia să deschidă procedura formală de investigare.
- 28 În această privință, trebuie amintit că pentru calificarea unei măsuri naționale drept „ajutor de stat”, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, este necesară îndeplinirea tuturor condițiilor următoare. În primul rând, trebuie să fie vorba despre o intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat. În al doilea rând, această intervenție trebuie să fie susceptibilă să

- afecteze schimburile comerciale dintre statele membre. În al treilea rând, aceasta trebuie să acorde un avantaj selectiv beneficiarului. În al patrulea rând, aceasta trebuie să denatureze sau să ameninţe să denatureze concurenţa (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2022, Fiat Chrysler Finance Europe/Comisia, C-885/19 P şi C-898/19 P, EU:C:2022:859, punctul 66 şi jurisprudenţa citată).
- 29 Reclamantele precizează că „[p]rezenţa acţiune contestă validitatea examinării de către Comisie a măsurii notificate în ceea ce priveşte criteriul selectivităţii”, în măsura în care Comisia ar fi întâmpinat dificultăţi serioase în această privinţă şi ar fi trebuit să deschidă procedura formală de investigare.
- 30 În ceea ce priveşte condiţia referitoare la acordarea unui avantaj selectiv, aceasta impune să se stabilească dacă, în cadrul unui anumit regim juridic, măsura naţională în cauză este de natură să determine favorizarea „anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri” faţă de altele care, în raport cu obiectivul urmărit de regimul respectiv, se găsesc într-o situaţie de fapt şi de drept comparabilă şi care sunt supuse astfel unui tratament diferenţiat care poate în esenţă să fie calificat drept discriminatoriu (a se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2022, Fiat Chrysler Finance Europe/Comisia, C-885/19 P şi C-898/19 P, EU:C:2022:859, punctul 67 şi jurisprudenţa citată).
- 31 În ceea ce priveşte în special măsurile naţionale care conferă un avantaj fiscal, trebuie amintit că o măsură de această natură, care, deşi nu presupune un transfer de resurse de stat, îi plasează pe beneficiari într-o situaţie mai favorabilă decât a celorlalţi contribuabili, este susceptibilă să confere beneficiarilor un avantaj selectiv şi constituie, prin urmare, un „ajutor de stat”, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE. Astfel, este considerată ajutor de stat în special o intervenţie care reduce sarcinile care grevează în mod normal bugetul unei întreprinderi şi care, din acest motiv, fără a fi o subvenţie în sensul strict al termenului, are aceeaşi natură şi efecte identice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 martie 2021, Comisia/Polonia, C-562/19 P, EU:C:2021:201, punctul 30, şi Hotărârea din 16 martie 2021, Comisia/Ungaria, C-596/19 P, EU:C:2021:202, punctul 36).
- 32 Pentru a califica o măsură fiscală naţională drept „selectivă”, Comisia trebuie să identifice, într-o primă etapă, sistemul de referinţă, şi anume regimul fiscal „normal” aplicabil în statul membru vizat, şi să demonstreze, într-o a doua etapă, că măsura fiscală în cauză derogă de la acest sistem de referinţă în măsura în care introduce diferenţieri între operatori care se află, în raport cu obiectivul urmărit de acesta din urmă, într-o situaţie de fapt şi de drept comparabilă. Noţiunea de „ajutor de stat” nu are totuşi în vedere măsurile care introduc o diferenţiere între întreprinderi care se află, în raport cu obiectivul urmărit de regimul juridic în cauză, într-o situaţie de fapt şi de drept comparabilă şi, prin urmare, sunt *a priori* selective atunci când statul membru vizat reuşeşte, într-o a treia etapă, să demonstreze că această diferenţiere se justifică, în sensul că rezultă din natura sau din economia sistemului din care fac parte aceste măsuri (a se vedea Hotărârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group şi alţii, C-20/15 P şi C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctele 57 şi 58 şi jurisprudenţa citată, şi Hotărârea din 8 noiembrie 2022, Fiat Chrysler Finance Europe/Comisia, C-885/19 P şi C-898/19 P, EU:C:2022:859, punctul 68 şi jurisprudenţa citată).
- 33 În speţă, reclamantele contestă examinarea efectuată de Comisie în decizia atacată referitoare la primele două etape prezentate la punctul 32 de mai sus.

- 34 Astfel cum reiese din considerentele (66), (70) și (72) ale deciziei atacate, Comisia a concluzionat, pe de o parte, că sistemul de referință nu fusese conceput în mod vădit discriminatoriu și, pe de altă parte, că lipsa supunerii la plata taxei a anumitor tipuri de operatori sau a operatorilor ale căror datorii cumulate erau inferioare pragului stabilit în proiectul de lege nu constituia o derogare de la sistemul de referință în măsura în care acești operatori nu se aflau, din perspectiva obiectivului atribuit taxei, într-o situație de fapt și de drept comparabilă cu cea a instituțiilor bancare supuse acestei taxe.
- 35 În consecință, trebuie analizate argumentele reclamantelor referitoare la diferitele elemente ale taxei analizate de Comisie în decizia atacată, după ce s-a determinat obiectivul urmărit de legiuitorul național.

Cu privire la obiectivul taxei

- 36 Reclamantele susțin că obiectivul taxei este pârtnitor în măsura în care vizează „marile instituții de credit”, în pofida faptului că toate instituțiile de credit sunt susceptibile să contribuie la costurile indirecte în cazul unei crize financiare. În plus, taxa ar viza câteva întreprinderi, pe o piață pe care ar exista mai mult de o sută de alte întreprinderi. Aceste câteva întreprinderi s-ar confrunta astfel cu o creștere considerabilă a impozitelor lor. Taxa ar fi concepută astfel încât numai câteva întreprinderi să contribuie la finanțarea acestor costuri indirecte. Cu toate acestea, ar fi cert că și întreprinderile care nu sunt supuse plății taxei sunt la originea unor costuri indirecte. Prin urmare, măsura notificată ar crea o discriminare nejustificată, care ar fi trebuit să fie evidentă pentru Comisie în raport cu informațiile de care dispunea atunci când a adoptat decizia atacată. Potrivit reclamantelor, faptul că veniturile provenite din această taxă sunt destinate utilizării în vederea efectuării unor cheltuieli publice suplimentare, obiectivul taxei nefiind crearea unui fond destinat compensării costurilor indirecte viitoare, suscită cel puțin întrebări cu privire la obiectivul efectiv al taxei.
- 37 În plus, reclamantele susțin că proiectul de lege precizează că obiectivul taxei este de a majora impozitarea marilor instituții de credit care, în cazul unei crize financiare, ar fi probabil la originea unor costuri indirecte importante pentru societate. Reclamantele arată că aceste costuri ar avea ca origine principală dificultățile de a obține împrumuturi de la bănci în perioadă de criză financiară. Costurile indirecte, definite în mod vag în proiectul de lege, ar fi în esență toate costurile pe care statul poate fi obligat să le suporte în cazul încetirii activității economice. În plus, obiectivul taxei nu ar fi crearea unui fond destinat compensării costurilor indirecte viitoare, ci consolidarea finanțelor publice pentru a putea efectua cheltuieli publice suplimentare.
- 38 Comisia, susținută de Regatul Suediei, contestă argumentația reclamantelor.
- 39 În speță, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 5.1 din expunerea de motive a proiectului de lege, taxa urmărește consolidarea finanțelor publice prin îmbunătățirea lor și prin menținerea datoriei publice la un nivel scăzut, cu scopul a furniza o marjă pentru gestionarea viitoarelor crize financiare. În special, se consideră că, cu finanțe publice mai puternice, Regatul Suediei ar fi mai bine pregătit să facă față provocărilor și să aplice măsurile necesare în situație de criză.
- 40 În proiectul de lege se precizează de asemenea că crizele financiare sunt costisitoare și pot genera printre altele costuri indirecte rezultate din declinul ciclului economic și din deteriorarea finanțelor publice. Cu toate acestea, nu toate instituțiile de credit ar prezenta același risc pentru funcționarea sistemului financiar. Astfel, marile instituții de credit ar constitui o parte atât de importantă a acestui sistem încât intrarea lor în dificultate sau perturbarea lor serioasă ar

prezenta în mod individual un risc sistemic și ar avea un impact foarte negativ asupra sistemului menționat, precum și asupra economiei în general. Așadar, problemele uneia dintre marile instituții de credit ar risca să se extindă rapid la întregul sistem bancar. În special, deținerea încrucișată a unor obligații financiare ar favoriza propagarea rapidă a unei probleme într-o parte a sistemului financiar către celelalte părți ale acestui sistem, amenințând astfel stabilitatea acestuia. Instituțiile de credit mici care nu ar avea dimensiuni critice pentru sistemul financiar nu ar afecta evoluțiile macroeconomice în aceeași măsură ca marile instituții. În consecință, instituțiile de credit care, ca urmare a dimensiunii și a importanței lor pentru funcționarea sistemului financiar și a dezvoltării macroeconomice, ar fi în măsură, în cazul unei crize financiare a cărei apariție nu ar putea fi exclusă, să cauzeze costuri indirecte semnificative pentru societate, ar trebui să plătească taxa.

- 41 Din aceste motive ale proiectului de lege reiese că obiectivul taxei este de a consolida finanțele publice prin îmbunătățirea lor și prin menținerea datoriei publice la un nivel scăzut, cu scopul de a furniza o marjă pentru gestionarea viitoarelor crize financiare prin impunerea plății taxei de către marile instituții de credit, a căror intrare în dificultate sau perturbare serioasă ar prezenta, în mod individual și ca urmare a dimensiunii și a importanței lor pentru funcționarea sistemului financiar, un risc sistemic și ar avea un impact foarte negativ asupra sistemului menționat și a economiei în general, provocând astfel costuri indirecte semnificative pentru societate.
- 42 În această privință, trebuie arătat că, în ședință, reclamantele au invocat posibilitatea ca instituții de credit care nu sunt supuse plății taxei, considerate în mod colectiv, să fie cauza unor costuri indirecte semnificative pentru societate. Cu toate acestea, chiar presupunând că ar fi admisibil, acest argument trebuie respins. Pe de o parte, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 41 de mai sus, conceperea taxei se bazează pe caracteristicile individuale ale instituțiilor de credit. Pe de altă parte, după cum reiese din considerentul (25) al deciziei atacate, instituțiile de credit supuse plății taxei reprezintă 90 % din totalul datoriilor tuturor instituțiilor de credit care își desfășoară activitatea în Suedia. Or, prin faptul că s-au limitat să indice că acest procent ar putea să nu fie corect fără a susține această afirmație prin elemente de probă, reclamantele nu au reușit să repună în discuție în mod util constatarea potrivit căreia instituțiile de credit care nu sunt supuse plății taxei nu reprezintă decât 10 % din totalul datoriilor tuturor instituțiilor de credit care își desfășoară activitatea în Suedia. În consecință, reclamantele nu au demonstrat că intrarea în dificultate a instituțiilor de credit menționate care nu sunt supuse plății taxei, chiar considerate în mod colectiv, ar prezenta un risc sistemic și ar avea un impact foarte negativ asupra sistemului financiar și a economiei în general, provocând astfel costuri indirecte semnificative pentru societate.
- 43 În plus, reclamantele nu au contestat posibilitatea ca numai marile instituții de credit să poată provoca în mod individual, prin intrarea lor în dificultate, un risc sistemic și să aibă un impact foarte negativ asupra sistemului financiar și a economiei în general, provocând astfel costuri indirecte semnificative pentru societate. Astfel, în observațiile lor cu privire la memoriul în intervenție al Regatului Suediei, ele contestă această constatare fără a-și susține poziția, admitând în același timp că probabilitatea ca o bancă să fie la originea unor costuri indirecte rezultă din doi factori independenți, și anume, pe de o parte, probabilitatea ca această bancă să intre în faliment și, pe de altă parte, efectele cauzate de falimentul acestei bănci.

Cu privire la sistemul de referință

- 44 Reclamantele susțin că Comisia dispunea de elemente de probă care ar fi trebuit să determine existența unor îndoieli cu privire la compatibilitatea elementelor sistemului de referință cu obiectivul taxei. Reclamantele susțin că Comisia pare să fi stabilit sistemul de referință întemeindu-se pe o interpretare prea largă a suveranității fiscale de care beneficiază statele membre.
- 45 Comisia contestă argumentația reclamantelor.
- 46 În această privință, trebuie amintit că, atunci când măsura fiscală în discuție este indisociabilă de sistemul general de impozitare al statului membru vizat, este necesară raportarea la acest sistem. În schimb, atunci când reiese că o asemenea măsură poate fi detașată în mod clar de sistemul general menționat, nu se poate exclude ca respectivul cadru de referință care trebuie luat în considerare să fie mai restrâns decât acest sistem general sau chiar să se identifice cu măsura în sine atunci când aceasta se prezintă ca o normă dotată cu o logică juridică autonomă și este imposibil să se identifice un ansamblu normativ coerent în afara acestei măsuri (a se vedea Hotărârea din 6 octombrie 2021, *World Duty Free Group și Spania/Comisia*, C-51/19 P și C-64/19 P, EU:C:2021:793, punctul 63). Astfel, o măsură poate constitui propriul cadru de referință atunci când instituie un regim fiscal clar delimitat, care urmărește obiective specifice și se distinge astfel de orice alt regim fiscal aplicat în statul membru vizat (Hotărârea din 15 noiembrie 2018, *World Duty Free Group/Comisia*, T-219/10 RENV, EU:T:2018:784, punctul 127).
- 47 În speță, Comisia a definit sistemul de referință ca fiind limitat la taxă, aspect pe care reclamantele nu îl contestă ca atare.
- 48 Trebuie arătat că caracteristicile constitutive ale taxei formează în principiu sistemul de referință sau regimul fiscal „normal” în vederea analizării condiției selectivității. Nu este totuși exclus ca aceste caracteristici să poată evidenția un element vădit discriminatoriu, aspect care trebuie însă demonstrat de reclamante (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 martie 2021, *Comisia/Polonia*, C-562/19 P, EU:C:2021:201, punctul 42, și Hotărârea din 16 martie 2021, *Comisia/Ungaria*, C-596/19 P, EU:C:2021:202, punctul 48). Cu toate acestea, în contextul prezentei cauze, fiind vorba despre un refuz din partea Comisiei de a deschide procedura formală de investigare, reclamantele trebuie să demonstreze existența unor dificultăți serioase întâmpinate de Comisie în examinarea condiției selectivității, singura în discuție în speță.
- 49 În acest context, este necesar să se precizeze că, pentru a evalua dacă caracteristicile taxei evidențiază un element vădit discriminatoriu, trebuie să se stabilească dacă alegerea criteriilor de impozitare, prin faptul că favorizează anumite instituții de credit, apare ca incoerentă în raport cu obiectivul acestei taxe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 martie 2021, *Comisia/Polonia*, C-562/19 P, EU:C:2021:201, punctul 43, și Hotărârea din 16 martie 2021, *Comisia/Ungaria*, C-596/19 P, EU:C:2021:202, punctul 49).
- 50 În această privință, în afara domeniilor în care dreptul fiscal al Uniunii face obiectul unei armonizări, statul membru vizat este cel care stabilește, prin exercitarea competențelor proprii în materia fiscalității directe și cu respectarea autonomiei sale fiscale și a dreptului Uniunii, caracteristicile constitutive ale impozitului care definesc în principiu sistemul de referință sau regimul fiscal „normal” pornind de la care trebuie analizată condiția referitoare la selectivitate. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește alegerea cotei impozitului, a bazei de

impozitare, a faptului său generator, a pragului și a modalităților de calcul al bazei de impozitare (a se vedea în acest sens 16 martie 2021, Comisia/Polonia, C-562/19 P, EU:C:2021:201, punctele 38 și 39, și Hotărârea din 26 aprilie 2018, ANGED, C-236/16 și C-237/16, EU:C:2018:291, punctul 43). În plus, indiferent dacă impozitarea este în cotă unică sau progresivă, nivelul de prelevare face de asemenea parte, precum sfera persoanelor impozabile, din caracteristicile fundamentale ale regimului juridic al unei prelevări fiscale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2019, Polonia/Comisia, T-836/16 și T-624/17, EU:T:2019:338, punctul 65, și Hotărârea din 27 iunie 2019, Ungaria/Comisia, T-20/17, EU:T:2019:448, punctul 80).

- 51 Astfel, trebuie să se țină seama de faptul că, în lipsa unei reglementări a Uniunii, este de competența fiscală a statelor membre stabilirea bazelor de impozitare și repartizarea sarcinii fiscale în funcție de diferiții factori de producție și de diferitele sectoare economice (Hotărârea din 26 aprilie 2018, ANGED, C-233/16, EU:C:2018:280, punctul 50).
- 52 Potrivit reclamantelor, parametrii taxei în mod vădit nu sunt compatibili cu obiectivul acesteia, ceea ce, ținând seama de informațiile de care dispunea Comisia, ar fi trebuit să determine existența unor îndoieli cu privire la calificarea taxei drept ajutor.
- 53 În special, acestea se referă, în primul rând, la baza de impozitare a taxei întemeiată pe datoriile instituțiilor de credit, în al doilea rând, la persoanele supuse plății taxei, în al treilea rând, la pragul taxei și, în al patrulea rând, la mecanismul de consolidare în cadrul calculării pragului și a bazei de impozitare.

Cu privire la baza de impozitare a taxei întemeiată pe datoriile instituțiilor de credit

- 54 Potrivit reclamantelor, datoriile nu sunt asociate riscurilor, spre deosebire de active. Situația ar fi aceeași în ceea ce privește dimensiunea instituțiilor de credit, după cum ar afirma anumite instituții naționale, literatura economică și ratingurile de credit acordate marilor instituții de credit suedeze. În plus, costurile indirecte sau riscul unor asemenea costuri nu ar fi direct proporționale cu datoriile unei instituții de credit, fapt care ar fi fost adus la cunoștința Comisiei. Este adevărat că nu ar reveni Comisiei sarcina de a alege indicatorul cel mai adecvat pentru a evalua riscul unor costuri indirecte în cadrul examinării sale preliminare a taxei. Cu toate acestea, Comisia ar fi obligată să stabilească dacă baza de impozitare aleasă de Regatul Suediei introducea un parametru vădit discriminatoriu în sistemul de referință. În plus, reclamantele susțin că, contrar cerințelor jurisprudenței recente referitoare la măsurile fiscale și la selectivitate, măsura notificată fie impunea o sarcină fiscală importantă asupra întregii baze de impozitare a întreprinderilor, fie nu impunea absolut nicio sarcină fiscală.
- 55 Comisia, susținută de Regatul Suediei, contestă argumentația reclamantelor.
- 56 În decizia atacată, Comisia a considerat că volumul datoriilor unei instituții de credit era un indicator printre altele al dimensiunii sale în general, al importanței sale și al riscului pe care l-ar putea prezenta intrarea sa în dificultate pentru situația macroeconomică din Suedia. Astfel, potrivit Comisiei, acest criteriu era coerent cu obiectivul taxei și nu evidenția niciun element vădit discriminatoriu.
- 57 În această privință, este necesar să se arate că dreptul Uniunii nu se opune ca o impozitare neprogresivă să se bazeze pe suma cumulată a datoriilor instituțiilor de credit. Împrejurarea că ar exista indicatori mai relevanți sau mai preciși decât suma cumulată a datoriilor instituțiilor de credit este irelevantă în materia ajutoarelor de stat, din moment ce dreptul Uniunii în această

materie vizează numai eliminarea avantajelor selective de care ar putea beneficia anumite întreprinderi în detrimentul altora care s-ar afla într-o situație comparabilă (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 16 martie 2021, Comisia/Polonia, C-562/19 P, EU:C:2021:201, punctul 41, și Hotărârea din 16 martie 2021, Comisia/Ungaria, C-596/19 P, EU:C:2021:202, punctul 47).

- 58 Trebuie arătat de asemenea că, astfel cum s-a observat la punctele 40 și 41 de mai sus, taxa nu urmărește să prevină sau să remedieze riscurile pe care le reprezintă instituțiile de credit, ci să consolideze finanțele publice naționale în scopul de a furniza o marjă pentru gestionarea crizelor financiare viitoare prin impunerea plății taxei de către marile instituții de credit, a căror intrare în dificultate sau perturbare serioasă ar prezenta, în mod individual și ca urmare a dimensiunii și a importanței lor pentru funcționarea sistemului financiar, un risc sistemic și ar avea un impact foarte negativ asupra sistemului menționat și a economiei în general, provocând astfel costuri indirecte semnificative pentru societate.
- 59 În plus, în special în contextul deținerii încrucișate a obligațiilor financiare, menționat la punctul 40 de mai sus, cu cât nivelul datoriei este mai ridicat, cu atât este mai mare riscul pentru sistemul financiar în măsura în care, în caz de intrare în dificultate, instituția de credit vizată poate să nu fie în măsură să își onoreze datoriile importante, ceea ce, pe cale de consecință, creează un risc de a provoca intrarea în dificultate a creditorilor săi și, în consecință, costuri indirecte semnificative pentru societate. Rezultă că un criteriu întemeiat pe nivelul datoriei, precum cel reținut de legislația națională în speță, pentru a distinge între instituțiile de credit după cum impactul acestora asupra sistemului financiar este mai mult sau mai puțin puternic, este coerent cu obiectivul urmărit (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 aprilie 2018, ANGED, C-233/16, EU:C:2018:280, punctul 53).
- 60 Rezultă că legiuitorul național nu a considerat că datoriile marilor instituții de credit făceau ca acestea să fie mai expuse unor riscuri, ci că el s-a concentrat în schimb pe aspectul dacă, odată materializată, intrarea în dificultate a unei instituții de credit putea provoca în mod individual costuri indirecte semnificative pentru societate.
- 61 Reiese că reclamantele nu au demonstrat că, în cadrul aprecierii privind baza de impozitare, Comisia ar fi trebuit să întâmpine dificultăți serioase.

Cu privire la persoanele supuse plății taxei

- 62 Reclamantele invocă, pe lângă eterogenitatea celor nouă instituții supuse plății taxei, lipsa unei corelații între lista acestor instituții și lista instituțiilor de importanță sistemică identificate de Riksgäldskontoret (Biroul pentru Datoria Națională, Suedia) în cadrul Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2014, L 173, p. 190), în măsura în care această din urmă listă nu cuprinde decât șase dintre cele nouă instituții de credit supuse plății taxei, fără ca Comisia să fi furnizat vreo explicație în această privință. În plus, una dintre instituțiile de credit supuse plății taxei ar acorda împrumuturi exclusiv comunelor suedeze și, astfel, nu ar fi la originea niciunui cost indirect.

- 63 În această privință, reclamantele observă că, în temeiul Directivei 2014/59, băncile alimentează un fond de rezoluție și că, dintre cele nouă bănci identificate de Biroul pentru Datoria Națională ca fiind de importanță sistemică, ceea ce implică contribuții semnificativ mai ridicate la fondul menționat și respectarea unor cerințe mai stricte, numai șase erau obligate să achite taxa. În plus, ca urmare a acestor contribuții mai ridicate și a acestor cerințe mai stricte, instituțiile de importanță sistemică ar fi mai reziliente și mai puțin susceptibile să genereze costuri indirecte.
- 64 Reclamantele invocă de asemenea existența unor mecanisme de stabilitate financiară a instituțiilor de credit, în special a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1).
- 65 La aceste mecanisme s-ar adăuga, pe de o parte, faptul că Regatul Suediei a optat pentru cerințe mai stricte decât cele prevăzute de legislația Uniunii și, pe de altă parte, mecanismul de garantare a depozitelor bancare ale deponenților particulari în valoare de 100 000 de euro în temeiul Directivei 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind sistemele de garantare a depozitelor (JO 2014, L 173, p. 149). Pe de altă parte, cu ocazia simulărilor de criză efectuate în 2021 de Autoritatea Bancară Europeană (ABE), cele cinci bănci suedeze care au făcut obiectul acestor teste ar fi obținut rezultate excelente.
- 66 Reclamantele subliniază în plus mediul concurențial al sectorului financiar național. În opinia lor, acest aspect ar fi relevant pentru a înțelege legătura dintre întreprinderile supuse plății taxei și riscul de a genera costuri indirecte în funcție de cotele lor de piață în diferitele sectoare financiare. Or, nu toate băncile supuse plății taxei ar deține cote de piață ridicate pe toate piețele relevante. În plus, potrivit reclamantelor, dacă băncile se află în concurență pe aceeași piață, iar unele sunt supuse plății taxei, în timp ce altele sunt scutite în mod selectiv, aceasta afectează și modifică concurența pe piață, ceea ce ar evidenția existența unei discriminări.
- 67 Reclamantele adaugă că sectorul financiar suedez cuprinde numeroase întreprinderi diferite care își desfășoară activitatea pe unul sau mai multe segmente ale pieței care sunt în concurență cu instituțiile de credit supuse plății taxei.
- 68 Potrivit reclamantelor, lipsa unor cerințe impuse acestor alte instituții financiare poate reprezenta o amenințare suplimentară la adresa stabilității financiare și riscuri suplimentare de costuri indirecte pentru stat. Reclamantele invocă de asemenea importanța fondurilor ipotecare în sectorul creditelor ipotecare acordate gospodăriilor.
- 69 Reclamantele concluzionează că, din moment ce toate instituțiile de credit sunt la originea unor costuri indirecte, nu este necesar să se facă o distincție între instituțiile de credit în ceea ce privește supunerea la plata taxei.
- 70 Comisia, susținută de Regatul Suediei, contestă argumentația reclamantelor.
- 71 În decizia atacată, Comisia a apreciat că persoanele supuse plății taxei erau marile instituții de credit în cazul cărora intrarea în dificultate sau perturbarea serioasă a activităților lor putea provoca în mod individual costuri indirecte semnificative pentru societatea suedeză în cazul unei crize financiare. Potrivit Comisiei, marile instituții de credit ar putea avea o importanță sistemică, ar putea avea o influență și un impact asupra pieței și aveau o dimensiune critică pentru economia reală. Comisia a observat că, după cum arată Regatul Suediei, instituțiile de credit mici ar putea afecta evoluțiile macroeconomice într-o măsură diferită de cea a marilor instituțiilor de credit.

- 72 În plus, celelalte instituții financiare ar fi supuse unui regim normativ diferit și în general mai puțin strict, ceea ce ar indica faptul că acestea ar avea o capacitate mai redusă de a genera riscuri sistemice și costuri indirecte. În ceea ce privește fondurile ipotecare, care, potrivit Comisiei, dețineau în orice caz o cotă limitată pe piața ipotecară, aceasta a considerat că fondurile respective nu erau angajate în anumite activități precum acceptarea depozitelor sau acordarea de împrumuturi unor societăți nefinanciare, cu atât mai mult cu cât se distingeau de instituțiile de credit în funcționarea lor și se înscriau într-un cadru normativ diferit.
- 73 În speță, în primul rând, trebuie respins argumentul reclamantelor întemeiat pe lipsa unei corelații perfecte între lista instituțiilor de importanță sistemică identificate de Biroul pentru Datoria Națională și lista instituțiilor de credit supuse plății taxei. Astfel, după cum afirmă reclamantele, Biroul pentru Datoria Națională este autoritatea suedeză de rezoluție în sensul Directivei 2014/59. În plus, în ședință, reclamantele au afirmat în esență că lista instituțiilor de importanță sistemică identificate de Biroul pentru Datoria Națională nu a fost întocmită pe baza unor criterii specifice și că, așadar, nu era vorba despre aceleași criterii ca cele care au fost utilizate pentru a întocmi lista instituțiilor de credit supuse plății taxei.
- 74 În plus, după cum confirmă reclamantele, regimul instituit prin Directiva 2014/59, precum și prin Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1) urmărește să minimizeze costurile directe importante pentru societate, în special în cazul intrării în dificultate a acestor instituții, iar nu costurile indirecte. Reclamantele precizează totuși că întreprinderile cărora li se aplică cele mai stricte norme ale acestui regim sunt mai puțin susceptibile să genereze costuri indirecte, întrucât sunt mai puțin susceptibile de a intra în dificultate. Cu toate acestea, după cum reiese din cuprinsul punctului 60 de mai sus, taxa nu vizează instituțiile de credit care prezintă un risc mai mare de intrare în dificultate, ci se aplică instituțiilor de credit a căror intrare în dificultate, odată materializată, poate provoca în mod individual costuri indirecte semnificative pentru societate.
- 75 Aceeași concluzie se impune în ceea ce privește Regulamentul nr. 575/2013, Directiva 2014/49 și simulările de criză efectuate de ABE în 2021. Astfel, pe de o parte, cerințele în materie de fonduri proprii și mecanismul de garantare a depozitelor bancare urmăresc să remedieze costurile directe evitând ca instituțiile de credit să intre în dificultate și ca deponenții, persoane fizice, să suporte pierderea depozitelor lor. Pe de altă parte, simulările de criză privesc riscul ca o instituție de credit să intre în dificultate. Or, taxa nu urmărește să prevină eventuala intrare în dificultate a instituțiilor bancare și nici să evite costurile directe, ci să ia în considerare costurile indirecte provocate de eventuala intrare în dificultate a instituțiilor de credit supuse plății taxei.
- 76 În al doilea rând, în ceea ce privește mediul concurențial din sectorul financiar național, care, potrivit reclamantelor, ar fi relevant pentru a înțelege legătura dintre întreprinderile supuse plății taxei și riscul de a genera costuri indirecte în funcție de cotele lor de piață în diferitele sectoare financiare, *primo*, este suficient să se constate că faptul generator al taxei nu este constituit din cotele de piață deținute de persoanele supuse plății taxei, ci din nivelul datoriei acestora. Or, conform jurisprudenței citate la punctul 50 de mai sus, Regatul Suediei era îndreptățit să stabilească, prin exercitarea competențelor proprii în materie de fiscalitate directă și cu respectarea autonomiei sale fiscale și a dreptului Uniunii, faptul generator al taxei și baza de impozitare a acestei taxe.

- 77 *Secundo*, reclamantele nu susţin că alte întreprinderi care îşi desfăşoară activitatea pe unul sau mai multe segmente ale pieţei, care ar fi în concurenţă cu instituţiile de credit supuse plăţii taxei, ar avea datorii mai mari de 150 miliarde SEK. Astfel, ele se limitează să susţină că aceste întreprinderi se află în concurenţă cu instituţiile de credit supuse plăţii taxei, fără a explica modul în care intrarea lor în dificultate ar putea provoca în mod individual costuri indirecte semnificative pentru societate.
- 78 *Tertio*, în ceea ce priveşte argumentul întemeiat pe faptul că lipsa cerinţelor impuse altor instituţii financiare ar putea reprezenta o ameninţare suplimentară pentru stabilitatea financiară şi riscuri suplimentare de costuri indirecte pentru stat, este suficient să se constate că, în susţinerea argumentului lor, reclamantele nu furnizează explicaţii care să permită să se concluzioneze că există vreo ameninţare la adresa stabilităţii financiare, astfel încât acest argument poate fi respins ca nefiind susţinut.
- 79 *Quarto*, în ceea ce priveşte argumentul potrivit căruia una dintre instituţiile de credit supuse plăţii taxei ar împrumuta exclusiv comunelor suedeze şi, astfel, nu ar fi la originea niciunui cost indirect, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenţei, în cazul unei scheme de ajutor, Comisia se poate limita la studierea caracteristicilor generale ale schemei în cauză, fără a fi obligată să examineze fiecare caz concret de aplicare a acestei scheme. Astfel, într-o decizie referitoare la o asemenea schemă, Comisia nu trebuie să efectueze o analiză a ajutorului acordat în fiecare caz individual în temeiul unei asemenea scheme (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iulie 2011, Diputación Foral de Vizcaya şi alţii/Comisia, C-471/09 P-C-473/09 P, nepublicată, EU:C:2011:521, punctele 98 şi 99, şi Hotărârea din 30 aprilie 2019, UPF/Comisia, T-747/17, EU:T:2019:271, punctul 60). De altfel, în şedinţă, reclamantele nu au contestat argumentele Comisiei şi ale Regatului Suediei potrivit cărora instituţia de credit menţionată nu era complet scutită de orice risc de intrare în dificultate.
- 80 *Quinto*, în ceea ce priveşte argumentul întemeiat pe faptul că toate instituţiile de credit sunt la originea unor costuri indirecte, trebuie amintit că, după cum se arată la punctul 41 de mai sus, legiuitorul fiscal suedez a avut ca obiectiv supunerea la plata taxei a instituţiilor de credit a căror intrare în dificultate sau a căror perturbare serioasă ar genera, în mod individual şi ca urmare a dimensiunii şi a importanţei lor pentru funcţionarea sistemului financiar, un risc sistemic şi ar avea un impact foarte negativ asupra sistemului menţionat şi a economiei în general, provocând astfel costuri indirecte semnificative pentru societate. Aşadar, chiar dacă toate instituţiile de credit pot fi la originea anumitor costuri indirecte, cu alte cuvinte pot contribui la generarea acestor costuri, nu rezultă că, în cazul intrării în dificultate, toate instituţiile de credit sunt susceptibile să provoace consecinţele menţionate. În plus, nu se poate contesta că impactul asupra sistemului financiar al instituţiilor de credit depinde în mare măsură de dimensiunea acestora şi de nivelul datoriilor lor, după cum s-a arătat la punctul 59 de mai sus (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 aprilie 2018, ANGED, C-233/16, EU:C:2018:280, punctul 53). Pe de altă parte, în şedinţă, reclamantele au admis că cele mai mari instituţii de credit provoacă costuri indirecte mai importante.
- 81 În sfârşit, după cum reiese din cuprinsul punctelor 42 şi 43 de mai sus, reclamantele nu au repus în discuţie capacitatea exclusivă a marilor instituţii de credit de a provoca în mod individual prin intrarea lor în dificultate un risc sistemic, de a avea un impact foarte negativ asupra sistemului financiar şi a economiei în general şi de a provoca costuri indirecte semnificative pentru societate. Pe de altă parte, acestea nu au demonstrat că intrarea în dificultate a instituţiilor care nu sunt supuse plăţii taxei, chiar considerate în mod colectiv, ar avea aceleaşi consecinţe.

82 Prin urmare, reclamantele nu au demonstrat că, în cadrul aprecierii privind persoanele supuse plății taxei, Comisia ar fi trebuit să întâmpine dificultăți serioase.

Cu privire la pragul de supunere la plata taxei

83 Reclamantele susțin că toate instituțiile de credit ar fi la originea unor costuri indirecte pentru societate în cazul unei crize financiare. În plus, în proiectul de lege, guvernul suedez nu ar fi demonstrat că riscurile suportate se realizează numai atunci când se depășește pragul de supunere la plata taxei. Astfel, marile bănci ar plăti pentru toate costurile indirecte la originea cărora s-ar afla, în timp ce concurenții lor ar fi scutiți în mod selectiv de plata oricărui cost la originea căruia s-ar afla.

84 În plus, taxa nu ar fi o taxă cu finalitate specială, din moment ce obiectul său ar fi pur fiscal, constând în creșterea veniturilor fiscale fără a urmări să influențeze comportamentul persoanelor supuse plății taxei.

85 Reclamantele adaugă că, odată ce o întreprindere ar atinge valoarea pragului de impozitare, taxa ar fi impusă pe baza tuturor datoriilor luate în considerare la calcularea pragului menționat. În plus, pragul taxei nu poate fi asimilat unei cote progresive a impozitului.

86 Ele contestă de asemenea analiza Comisiei și interpretarea dată de aceasta Hotărârii din 26 aprilie 2018, ANGED (C-233/16, EU:C:2018:280), pe care s-a întemeiat Comisia în decizia atacată. Astfel, pe de o parte, ar fi vorba despre un cadru diferit de cel din speță și, pe de altă parte, pragul de supunere la plata taxei în discuție în această cauză ar fi fost aplicat în mod diferit prin faptul că taxa menționată ar fi fost aplicată numai asupra fracțiunii care depășește pragul, ceea ce nu ar fi cazul în speță.

87 Comisia, susținută de Regatul Suediei, contestă argumentația reclamantelor.

88 În decizia atacată, Comisia a arătat că pragul de 150 de miliarde SEK nu constituia un element vădit discriminatoriu și reprezenta expresia legitimă a exercitării suveranității Regatului Suediei. În plus, aplicarea acestui prag ar asigura faptul că persoanele supuse plății taxei reprezintă 90 % din totalul bilanțului agregat al tuturor instituțiilor de credit din Suedia, inclusiv al sucursalelor suedeze ale instituțiilor de credit străine.

89 În această privință, potrivit jurisprudenței, există impozite a căror natură nu exclude posibilitatea ca ele să fie însoțite de mecanisme de ajustare, care pot merge până la scutiri, fără ca respectivele mecanisme să conducă la acordarea unor avantaje selective. Dispozițiile speciale prevăzute pentru anumite întreprinderi în considerarea unor situații care le sunt specifice, prin care acestea beneficiază de o ajustare sau chiar de o scutire de impozit, nu trebuie să se analizeze ca reprezentând un avantaj selectiv dacă aceste dispoziții nu contravin obiectivului impozitului în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2019, Polonia/Comisia, T-836/16 și T-624/17, EU:T:2019:338, punctul 89, și Hotărârea din 27 iunie 2019, Ungaria/Comisia, T-20/17, EU:T:2019:448, punctul 101).

90 În plus, trebuie arătat că stabilirea nivelului pragului de impozitare și a modalităților de calcul al bazei de impozitare ține de marja de apreciere a legiuitorului național și se întemeiază în plus pe aprecieri tehnice și complexe pentru care instanța Uniunii nu poate aplica decât un control jurisdicțional limitat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 aprilie 2018, ANGED, C-236/16 și C-237/16, EU:C:2018:291, punctul 43).

- 91 Din această jurisprudență reiese că Regatul Suediei nu poate fi împiedicat, pe de o parte, să instituie o taxă însoțită de un prag de impozitare și, pe de altă parte, să stabilească un dispozitiv de ajustare care să meargă până la o scutire a instituțiilor de credit care se află sub pragul menționat, cu condiția ca aceste elemente să nu contravină obiectivului taxei.
- 92 Prin urmare, trebuie să se examineze dacă pragul menționat nu contravine obiectivului taxei sau nu este vădit discriminatoriu.
- 93 În această privință, pe de o parte, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia toate instituțiile de credit ar fi la originea unor costuri indirecte pentru societate în cazul unei crize financiare, trebuie amintit că, în speță, după cum se arată la punctul 41 de mai sus, obiectivul taxei este de a consolida finanțele publice prin îmbunătățirea lor și prin menținerea datoriei publice la un nivel scăzut cu scopul a furniza o marjă pentru gestionarea viitoarelor crize financiare prin impunerea plății taxei de către marile instituții de credit, a căror intrare în dificultate sau perturbare serioasă ar prezenta, în mod individual și ca urmare a dimensiunii și a importanței lor pentru funcționarea sistemului financiar, un risc sistemic și ar avea un impact foarte negativ asupra sistemului menționat și a economiei în general, provocând astfel costuri indirecte semnificative pentru societate. Regatul Suediei consideră că intrarea în dificultate a unei instituții de credit ale cărei datorii depășesc pragul de 150 de miliarde SEK ar prezenta asemenea riscuri și ar genera costuri indirecte semnificative pentru societate. Reclamantele nu repun în discuție această constatare a legiuitorului național și, după cum s-a arătat la punctul 43 de mai sus, ele nu susțin că intrarea în dificultate a unei instituții de credit ale cărei datorii se situează sub pragul menționat ar putea provoca aceleași consecințe. În plus, după cum se arată la punctul 59 de mai sus, în special în contextul deținerii încrucișate a obligațiilor financiare, cu cât nivelul de îndatorare este mai ridicat, cu atât riscul pentru sistemul financiar este mai mare în măsura în care, în caz de intrare în dificultate, instituția de credit vizată ar putea să nu fie în măsură să își onoreze datoriile importante, ceea ce, pe cale de consecință, ar conduce la un risc de a provoca intrarea în dificultate a creditorilor săi și, astfel, la un risc sistemic.
- 94 Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia taxa nu ar fi o taxă cu finalitate specială și nu ar urmări să influențeze comportamentul persoanelor supuse plății taxei, reclamantele nu au explicat motivul pentru care s-ar impune ca taxa să urmărească să influențeze comportamentul persoanelor supuse plății taxei. În speță, așa cum reiese din obiectivul său, taxa urmărește consolidarea finanțelor publice prin îmbunătățirea lor și prin menținerea datoriei publice la un nivel scăzut, cu scopul a furniza o marjă pentru gestionarea viitoarelor crize financiare. Nicio altă finalitate specifică, precum influența comportamentului persoanelor supuse plății taxei nu a fost evocată în proiectul de lege. Astfel, acest argument nu poate fi admis, întrucât taxa nu are ca obiect prevenirea asumării riscurilor de către instituțiile de credit supuse plății acestora sau intrarea lor în dificultate, ci asigurarea unei bune gestiuni a finanțelor publice în ipoteza unei intrări în dificultate a uneia dintre aceste instituții.
- 95 De asemenea, faptul că veniturile obținute din taxă alimentează bugetul de stat este în concordanță cu obiectivul menționat la punctul 94 de mai sus.
- 96 În plus, pe de o parte, după cum reiese din dosar și așa cum au confirmat reclamantele în ședință, nu existau instituții de credit nesupuse plății taxei al căror nivel al datoriilor să se apropie de pragul de 150 de miliarde SEK.

- 97 Pe de altă parte, fără ca acest lucru să fie contestat în mod util de reclamante (a se vedea punctul 42 de mai sus), din decizia atacată reiese că aplicarea acestui prag asigură că persoanele supuse plății taxei reprezintă 90 % din totalul bilanțului agregat al tuturor instituțiilor de credit din Suedia.
- 98 Rezultă că reclamantele nu au prezentat argumente care să permită să se considere că pragul de 150 de miliarde SEK este vădit inadecvat în raport cu obiectivele taxei. Ele nu au indicat nici ce alt nivel ar fi fost adecvat pentru acest prag. Astfel, rezultă că acestea contestă însăși existența unui prag. Cu toate acestea, conform jurisprudenței citate la punctele 89 și 90 de mai sus, instituirea de către legiuitorul național a unor praguri nu este în sine contrară dreptului Uniunii.
- 99 Reiese că reclamantele nu au demonstrat că, în cadrul aprecierii privind pragul de supunere la plata taxei, Comisia ar fi trebuit să întâmpine dificultăți serioase.

Cu privire la mecanismul de consolidare

- 100 Reclamantele contestă mecanismul de consolidare pentru situațiile intragrup reținut în scopul calculării pragului și a bazei de impozitare, în măsura în care datoriile intragrup ale instituțiilor de credit naționale și ale sucursalelor transfrontaliere sunt luate în considerare la calcularea pragului. Astfel, nu ar exista o legătură directă între costurile indirecte în Suedia și datoriile care pot fi atribuite unei sucursale străine a unei instituții de credit suedeze, în condițiile în care datoriile acestor sucursale ar reprezenta o parte neneglijabilă din ansamblul bazei de impozitare.
- 101 În plus, în ceea ce privește costurile indirecte, filialele străine ale instituțiilor de credit suedeze și sucursalele străine ale acestor instituții de credit s-ar afla într-o situație similară. Or, aceste două situații ar fi tratate diferit, numai datoriile sucursalelor străine ale instituțiilor de credit suedeze fiind integrate în baza de impozitare. În plus, în asimetrie cu tratamentul sucursalelor străine ale unei instituții de credit suedeze ale cărei datorii ar fi luate în considerare în vederea calculării taxei, datoriile sucursalelor situate în Suedia ale instituțiilor de credit străine ar fi de asemenea luate în considerare pentru calculul menționat.
- 102 Comisia contestă argumentația reclamantelor.
- 103 În această privință, mai întâi, este necesar să se arate că, astfel cum reiese din considerentul (59) al deciziei atacate și fără ca acest lucru să fie repus în discuție de reclamante, sucursala unei instituții de credit suedeze nu are personalitate juridică independentă față de instituția de care depinde și este acoperită de aceeași licență, spre deosebire de filiale care constituie entități juridice separate. Astfel, orice obligație financiară a unei sucursale revine instituției de credit suedeze de care depinde, iar o criză care afectează această sucursală ar afecta societatea sa mamă, cauzând costuri indirecte, nu numai în statul în care este situată, ci și în Suedia. În consecință, nu este necesar să se considere că Comisia ar fi trebuit să aibă îndoieli cu privire la acest mecanism, din moment ce sucursalele unei instituții de credit suedeze sunt atașate la aceasta din urmă și, prin urmare, intrarea lor în dificultate ar produce efecte și în Suedia.
- 104 În plus, pentru aceleași motive, trebuie respins argumentul potrivit căruia filialele străine și sucursalele străine ale unei instituții de credit suedeze s-ar afla într-o situație similară, din moment ce, așa cum se arată în considerentul (60) al deciziei atacate, spre deosebire de sucursale, filialele sunt entități juridice care sunt separate de societățile lor mamă și care își desfășoară activitatea sub o licență distinctă eliberată de statul în care sunt situate.

- 105 În sfârşit, reclamantele nu au demonstrat existenţa unei asimetrii între tratamentul datoriiilor sucursalelor străine ale unei instituţii de credit suedeze şi datoriiile sucursalelor situate în Suedia ale instituţiilor de credit străine. Astfel, în considerentul (61) al deciziei atacate, Comisia a arătat că sucursalele stabilite în Suedia ale unor instituţii de credit străine pot genera costuri indirecte atât în Suedia, cât şi în statul în care este situată societatea-mamă. În consecinţă, această împrejurare nu implică nicio asimetrie, din moment ce datoriiile sucursalelor străine ale unei instituţii de credit suedeze sunt luate în considerare în Suedia fără ca aceasta să împiedice, dacă este cazul, o eventuală luare în considerare a acestor datorii şi în statul în care sunt situate sucursalele.
- 106 Prin urmare, reclamantele nu au demonstrat că mecanismul de consolidare constituie un element vădit discriminatoriu şi că, aşadar, Comisia ar fi trebuit să întâmpine dificultăţi serioase în cadrul aprecierii sale în această privinţă.

Cu privire la derogarea de la sistemul de referinţă

- 107 Reclamantele subliniază că, dacă Tribunalul ar admite sistemul de referinţă aşa cum este definit în decizia atacată, argumentele lor referitoare la elementele constitutive ale acestui sistem ar rămâne valabile în privinţa derogărilor de la acesta din urmă.
- 108 În plus, în ceea ce priveşte existenţa unei derogări privind tratamentul instituţiilor de credit ale căror datorii nu depăşesc pragul de 150 de miliarde SEK, reclamantele susţin că activităţile instituţiilor de credit ale căror datorii sunt inferioare pragului nu determină faptul că statul nu ar fi expus unor costuri indirecte în privinţa lor în cazul unei crize financiare. Astfel, diferenţa dintre aceste instituţii de credit şi cele ale căror datorii depăşesc pragul menţionat nu ar privi existenţa unor riscuri suportate de stat, ci întinderea lor. Prin urmare, ar exista o derogare de la sistemul de referinţă, întrucât s-ar realiza în mod vădit o discriminare între întreprinderi care se află într-o situaţie de drept şi de fapt comparabilă. În plus, din punct de vedere juridic, instituţiile de credit ale căror datorii ar fi superioare şi cele ale căror datorii ar fi inferioare pragului menţionat nu ar fi supuse unor obligaţii de conformitate contabile şi fiscale vădit diferite, care să se bazeze pe acelaşi tip şi pe acelaşi nivel al datoriiilor.
- 109 În plus, taxa ar fi o contribuţie generală la veniturile statului, care ar putea fi utilizată în scopuri diferite, al cărei obiectiv real ar fi consolidarea finanţelor publice prin intermediul contribuţiilor marilor instituţii de credit. Astfel, potrivit reclamantelor, nu exista un motiv valabil pentru a introduce diferenţieri între întreprinderile dintr-un anumit sector, din moment ce obiectivul taxei avea un caracter general. În plus, guvernul ar fi trebuit să propună rezervarea fondurilor colectate din taxă pentru viitoarele crize financiare.
- 110 În ceea ce priveşte existenţa unor derogări referitoare la tratamentul celorlalte instituţii financiare, reclamantele fac trimitere la argumentele amintite la punctul 68 de mai sus.
- 111 În consecinţă, potrivit reclamantelor, taxa este *a priori* selectivă, iar Comisia ar fi trebuit să deschidă procedura formală de investigare.
- 112 Comisia contestă argumentaţia reclamantelor.
- 113 În decizia atacată, pe de o parte, Comisia a considerat că taxa nu constituia o derogare de la sistemul de referinţă în ceea ce priveşte tratamentul altor instituţii financiare. Astfel, acestea nu ar avea o structură a datoriiilor care prezintă acelaşi grad de instabilitate şi ar fi supuse unor

regimuri normative diferite și mai puțin stricte, ceea ce ar sugera că sunt mai puțin susceptibile să genereze un risc sistemic și costuri indirecte. Prin urmare, aceste instituții nu s-ar afla într-o situație de fapt și de drept comparabilă cu cea a instituțiilor de credit în raport cu obiectivul taxei.

- 114 În ceea ce privește fondurile ipotecare, care ar avea în orice caz o cotă limitată pe piața ipotecară, Comisia a considerat că acestea nu sunt angajate în anumite activități critice similare cu cele ale instituțiilor de credit. În plus, acestea s-ar distinge în ceea ce privește funcționarea lor și s-ar înscrie într-un cadru normativ diferit și nu ar fi în măsură să genereze costuri indirecte în aceleași proporții ca instituțiile de credit.
- 115 Pe de altă parte, marile instituții de credit ar putea să aibă o importanță sistemică, să aibă o influență și un impact asupra pieței și ar fi critice pentru economia reală, spre deosebire de instituțiile de credit mici. Astfel, cele dintâi ar fi mai susceptibile să provoace costuri indirecte în cazul unei crize. Prin urmare, marile instituții de credit nu s-ar afla într-o situație de fapt și de drept comparabilă cu cea a instituțiilor de credit mici din perspectiva obiectivului taxei.
- 116 Potrivit unei jurisprudențe constante, faptul că numai contribuabilii care îndeplinesc condițiile pentru aplicarea unei măsuri pot beneficia de aceasta nu poate în sine să confere măsurii respective un caracter selectiv (a se vedea Hotărârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group și alții, C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 59 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 16 martie 2021, Comisia/Ungaria, C-596/19 P, EU:C:2021:202, punctul 58).
- 117 În plus, după cum se amintește la punctul 89 de mai sus, caracterul selectiv al unui impozit lipsește dacă diferențele de impozitare și avantajele care pot decurge din ele, chiar justificate numai prin logica care guvernează repartizarea impozitului între contribuabili, rezultă din aplicarea pură și simplă, nederogatorie, a regimului „normal”, în cazul în care situații comparabile sunt tratate în mod similar și dacă aceste dispozitive de ajustare nu încalcă obiectivul impozitului respectiv. De asemenea, dispozițiile speciale prevăzute pentru anumite întreprinderi în considerarea unor situații care le sunt specifice, prin care acestea beneficiază de o ajustare sau chiar de o scutire de impozit, nu trebuie să se analizeze ca reprezentând un avantaj selectiv dacă aceste dispoziții nu contravin obiectivului impozitului în cauză (Hotărârea din 16 mai 2019, Polonia/Comisia, T-836/16 și T-624/17, EU:T:2019:338, punctul 89, și Hotărârea din 27 iunie 2019, Ungaria/Comisia, T-20/17, EU:T:2019:448, punctul 101).
- 118 În schimb, în cazul în care întreprinderilor care se află într-o situație comparabilă în raport cu obiectivul impozitului sau cu logica ce justifică o ajustare a acestuia nu li se aplică un tratament egal în această privință, respectiva discriminare generează un avantaj selectiv susceptibil să constituie un ajutor de stat dacă sunt îndeplinite celelalte condiții enunțate la articolul 107 alineatul (1) TFUE (Hotărârea din 27 iunie 2019, Ungaria/Comisia, T-20/17, EU:T:2019:448, punctul 102).
- 119 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, întrucât argumentele reclamantelor referitoare la sistemul de referință au fost analizate la punctele 54-106 de mai sus, acestea trebuie de asemenea respinse în cadrul examinării prezentei critici, în măsura în care, în ceea ce privește sistemul de referință, aceste argumente au fost examinate într-un context similar, și anume al existenței unei discriminări vădite.
- 120 Acestea fiind precizate, în primul rând, în ceea ce privește existența unor derogări privind tratamentul instituțiilor de credit ale căror datorii nu depășesc pragul de 150 de miliarde SEK, trebuie amintit, după cum s-a arătat la punctul 41 de mai sus, că din motivele proiectului de lege

reiese că obiectivul taxei era consolidarea finanțelor publice prin îmbunătățirea lor și prin menținerea datoriei publice la un nivel scăzut, cu scopul de a furniza o marjă pentru gestionarea viitoarelor crize financiare prin impunerea plății taxei de către marile instituții de credit, a căror intrare în dificultate sau perturbare serioasă ar prezenta, în mod individual și ca urmare a dimensiunii și a importanței lor pentru funcționarea sistemului financiar, un risc sistemic și ar avea un impact foarte negativ asupra sistemului menționat și a economiei în general, provocând astfel costuri indirecte semnificative pentru societate.

- 121 Or, reclamantele se limitează să susțină că statul ar fi expus unor costuri indirecte în cazul unei crize financiare și din partea instituțiilor de credit care nu sunt supuse plății taxei. Cu toate acestea, reclamantele nu au explicat motivul pentru care Comisia ar fi trebuit să aibă îndoieli cu privire la importanța sistemică a acestor instituții de credit în raport cu eventualele costuri indirecte sau cu privire la faptul că, prin intrarea lor în dificultate, acestea ar putea avea în mod individual un impact atât de negativ asupra sistemului menționat și a economiei în general încât ar provoca costuri indirecte semnificative pentru societate. Pe de altă parte, după cum se menționează la punctele 80 și 81 de mai sus, reclamantele au admis că cele mai mari instituții de credit provoacă costuri indirecte mai importante și nu au repus în discuție capacitatea exclusivă a marilor instituții de credit de a provoca în mod individual prin intrarea lor în dificultate un risc sistemic și de a avea un impact foarte negativ asupra sistemului financiar și a economiei în general și de a provoca costuri indirecte semnificative pentru societate.
- 122 În plus, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia toate instituțiile de credit ar fi la originea unor costuri indirecte pentru societate în cazul unei crize financiare, acesta trebuie respins pentru motivele expuse la punctul 80 de mai sus.
- 123 Prin urmare, reclamantele nu au demonstrat existența unei serii de indicii concordante susceptibile să demonstreze că instituțiile de credit ale căror datorii depășesc pragul se află, în raport cu obiectivul taxei, într-o situație de fapt și de drept comparabilă cu cea a instituțiilor de credit ale căror datorii nu depășesc acest prag. Pe de altă parte, după cum se arată la punctul 96 de mai sus, reiese din dosar că nu existau instituții de credit nesupuse plății taxei al căror nivel al datoriilor să se apropie de pragul de 150 de miliarde SEK. Or, trebuie amintit că, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 24 de mai sus, nu este de competența Tribunalului să stabilească dacă există indicii probante privind lipsa unor îndoieli referitoare la calificarea măsurii în cauză drept ajutor, ci, dimpotrivă, acestuia îi revine sarcina de a verifica dacă reclamantul a făcut dovada existenței unor asemenea îndoieli.
- 124 În al doilea rând, mai întâi, în ceea ce privește existența unor derogări referitoare la tratamentul celorlalte instituții financiare, este necesar să se arate că un simplu raport de concurență nu poate conduce în sine la concluzia potrivit căreia aceste instituții se află în raport cu obiectivul taxei într-o situație de fapt și de drept comparabilă cu cea a instituțiilor de credit supuse plății acestei taxe.
- 125 În continuare, în ceea ce privește argumentul întemeiat pe faptul că lipsa unor cerințe impuse altor instituții financiare ar putea reprezenta o amenințare suplimentară la adresa stabilității financiare și riscuri suplimentare de costuri indirecte pentru stat, acesta trebuie respins pentru motivele expuse la punctul 78 de mai sus.
- 126 În sfârșit, reclamantele susțin că Comisia nu a evaluat în mod corect nivelul datoriilor combinate ale fondurilor ipotecare. Cu toate acestea, reclamantele, fără a indica valoarea exactă a acestor datorii, invocă anumite sume totale ale împrumuturilor ipotecare acordate gospodăriilor, și

anume sumele de 19 miliarde de SEK (aproximativ 1,68 miliarde de euro) și, respectiv, de 35,1 miliarde SEK (aproximativ 3,1 miliarde de euro). Însă, pe lângă faptul că aceste sume se raportează la datele colective ale fondurilor ipotecare, în timp ce pragul taxei se referă la date specifice fiecărei instituții de credit, cifrele invocate nu se apropie de pragul taxei, și anume 150 de miliarde SEK.

- 127 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că argumentele reclamantelor privind existența unor derogări de la sistemul de referință nu permit să se demonstreze că Comisia ar fi trebuit să întâmpine dificultăți serioase în cadrul aprecierii sale în această privință.
- 128 Din ansamblul aprecierilor care precedă rezultă că reclamantele nu au demonstrat că Comisia ar fi trebuit să aibă îndoieli cu privire la calificarea taxei în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, care ar fi trebuit să o determine să deschidă procedura formală de investigare. În consecință, acțiunea trebuie respinsă în totalitate, fără a fi necesar să se recurgă la măsurile de organizare a procedurii solicitate de reclamante întrucât, conform articolului 90 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, revine Tribunalului sarcina de a le dispune numai dacă consideră util acest lucru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 129 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 130 Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisie, conform concluziilor acesteia.
- 131 Regatul Suediei va suporta propriile cheltuieli de judecată, în conformitate cu articolul 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet și Länsförsäkringar Bank AB să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comisia Europeană.

3) Regatul Suediei va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Papasavvas

da Silva Passos

Jaeger

Gervasoni

Póltorak

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 17 aprilie 2024.

Semnături